

Végszó

Most, túl e tanulmányon eddig nem ismert helyzetben vagyunk.

Világháborúról írtam, de mégsem csak arról. Őseinkről, rokonainkról, magunkról, de ellenségeinkről is. Lelkiünk és szellemünk rezduléseiről, de talán ennél is többről. Évezredek történelméről, de talán közelebb hozott még régebbi évezredekről.

Kiderült, hogy nem vagyunk semmiféle aljanép, de Eurázsia minden pontján otthon voltak őseink, akik Európa feltalálói egyben. Leginkább pedig a Kárpát-medencében, Európa kellős közepén vagyunk otthon, ahol mindenki más csak vendég lehet.

Kiderült, hogy a ragozók (toldalékoló nyelvűek) műveltsége, nyelve, alapozó gondolatai, hite vitte előre a világot az elmúlt 10.000 évben, ráelve az isteni Ego lényegére.

Kiderült, hogy Európa is a ragozók nyelvén és műveltségén nőtt fel, vált egységes egésszé. Nyelvünk gyökszavai adtak nyelvet népek sokaságának, ezért minden mai európai nyelv közös őse a magyar.

Kiderült az is, hogy a ragozók időtlen eszmények által vezetve élték időtlen életüket.

Kiderült az is, hogy ez az életforma évezredek történelmének állandóságát és töretlen fejlődését biztosította. Az újabb ó-magyarországi újkőkori leletek éppen ezt mutatják, maga a nép is a szakralitásban élte életét. Az indoeurópaiak felszámolták a szakrális népeket, így azok felhígulva a testiség süllyesztőjébe, állati létre kényszerültek.

Kiderült az is, hogy a Fény, a fény hite, a Napvallás a ragozók találmánya, apostolai az utánjövők megtérítése érdekében is világítottak a sötétben járó lelkekre.

Kiderült az is, hogy a társadalmakat, népeket az ősi hagyományok szerint élők őrzik meg, építik tovább és a lázadók teszik tönkre. Ma, amikor a sajtó és a közgondolkodás jó része a lázadók pártján áll, nem vesszük észre, hogy ezzel a népek gerincét akarják megroppantani a globális világ létrehozása érdekében. Aki elveszti gyökereit és műveltségét, engedelmes fogyasztó-állattá alakul.

Kiderült az is, hogy az idillinek nevezett időtlenségben élő népek mellett megjelentek a magukat haladónak tekintő türelmetlen népek, akik az idő múlásának felgyorsításában látták jövőjük zálogát. Igazukat abban látták bizonyíthatónak, hogy a műveltséget hordozó embermilliók megsemmisítésével és beolvasztásával, majd pedig műveltségük átvételével és saját képükre formálásával önálló utakat választottak részben a kiirtott népek földjén, részben onnét kiszorulva, addig megműveletlen területeket is belakva.

Kiderült az is, hogy a türelmetlen népek minden más népet elnyomó eszméje a nagy birodalmak létrehozását istenítette a korábbi türelmes eszmék helyett, és e kívánt siker érdekében bármilyen mértékű emberirtástól sem riadt vissza. Ettől kezdve számíthatjuk az emberi faj utolsó lealacsonyodásának korábban elképzelhetetlen megvalósulását.

Kiderült az is, hogy a Kárpát-medencében élő magyarság eredeti, őshonos népe nem jött-ment, a róla ezt állítókkal szemben. Ilyen értelemben nem tekinthető kisebbségnek sem, mert ősei szülőföldjén él, mégha a türelmetlen vendégek mégis annak nevezik. Ki kell mondani végre, hogy a Kárpát-medencében egyetlen magyar sem kisebbség, mert nagyon is otthon van. Nálunk jobban itt senki sincsen otthon. Ezzel szemben viszont a mai Eurázsia több százmillió néptömegének jelentős többségét alkotják az idegenek által beolvasztott rokonaink, erre a koponyaindexek adatai bőséges bizonyítékkal szolgálnak. Ezért a mai Európának is többségét alkotjuk, de a ránk kényszerített idegen nyelvek és indoeurópai mentalitás elterjedése folytán valamikori népi öntudatunk felszámolásával a Kárpát-medencén kívül szinte mindenütt, azon belül nem csekély részben elvesztettük azonosságunkat. Vagyis a környező mai szomszéd államokban túlnyomórészt erőszakkal beolvasztott magyarok

élnék, akik már jórészt elvesztették nyelvüket, nem pedig osztrákok, szlovákok, ukránok, románok, szerbek. Aki nem hiszi, végezzen közöttük alapos családfakutatást. Emiatt igen gyalázatosnak, de főleg tudatlannak, sőt kifejezetten rosszindulatúnak tekinthetjük egy bizonyos John Lukacs megállapítását a magyarokról, amikor azt írja, hogy: a magyar népnek Szent István óta az a tragédiája, hogy nem volt eléggé termékeny, nem volt eléggé vallásos, és sohasem tudta teljesen benépesíteni a Kárpát-medencét.¹ Úgy látszik, hogy Lukacsnak fogalma sincs a magyar történelemről, de azért ez elég neki arra, hogy újabb lelkifurdalásokkal igyekezzen megajándékozni a magyarokat éppen a washingtoni magyar követségen elhangzott zagyvaságaival. Úgy tűnik, a korábban 6-8-10 gyereket nevelő földműves népiünkről még eddig nem hallott. Nyilván természetlenséggel magyarítható az is, hogy a Rákóczi Magyarországnak kétmillió magyarja ma csak 15 millióan él itt ősei hazájában, mert tíz ezrelékes évi szaporodással 40 millióan kellene lennünk. A különbség a Habsburgok, Trianon, a kivándorlások és két világháború számlájára írható. Úgy látszik Lukacs nem hallott még Mária Országról sem, ahol annyi kegyhely és vallásos hagyomány él, mint talán máshol sem az egész világon. És végezetül arról sem hallott, hogy ebbe az országba mindig jöttek emberek, mert itt jobb volt az élet, mint Európában máshol. Jöttek azért, mert emberként élhettek, jöttek, hogy munkát kapjanak, jöttek, hogy menekülteként találjanak védelemre, és megesett, hogy hívták is őket, ha valami nagy szerencsétlenség, háborúság miatt kevés volt a dolgos kéz. A magyar nép igazi balsorsa nem itt található, hanem egészen máshol. Korábban hozzászokhattunk, hogy minket mindenki csak kifoszt, de ezt eddig mindig túléltek. Ha viszont a szellemi síkon történt meg a merénylet ellenünk, azt nehezen viseltük: a Habsburgokban, a Szent Korona gyalázásában, a nemzet trianoni keresztre feszítésében, a birodalmak és velük a globalizációk (török, Habsburg, Sztálin és a kommunizmus, és ma Amerika és Európa) nemzetfelszámoló törekvéseiben és a Lukacs-félék kéretlen lesajnálásában. Minket ez sokkal jobban zavar, mint a felkészületlen és rosszindulatú Lukacsot útmenti keresztjeink talán (neki) elégtelen száma. Ha ez neki kevés, számolja össze Amerikában az útmenti keresztet, talán észretér.

Kiderült az is, hogy az idilli Világország eszméje ma is él. Letéteményese a magyar Szent Korona, mint Világkorona, a szakralitás hordozója. Titka csak a beavatott szakrális világkirályok számára nyílik fel. Ezért nemcsak kettőzött őrséggel kell vigyázzuk a Szent Kincset, létiünk és azonosságunk zálogát, de kötelességünk helyre is állítani azt eredeti mivoltában. Az irányába áradó hitünk erősíti meg újra a Szent Koronát. Csakhogy a globalizátorok világuralma mindennek kiforgatására törekszik, újabb sötét világbirodalmuk létrehozásának eszköze, - amelyben a lelkek újra rabságba esnek - ezért a globalizációt a Gonosz uralmának kell tekintsük és utolsó lehetetlenig harcolni ellene a szellem nevében.

Kiderült az is, hogy a világtörténelem minden ebül, hódítással szerzett birodalma pokolra szállt, mert az idő felgyorsítása a történelem felgyorsítását is eredményezte, amelyben minden sokkal gyorsabban pusztul, mint egyébként. Az ezután életre hívott világbirodalmakkal ugyanez a helyzet, bármilyen szervezésűek legyenek is.

Kiderült az is, hogy miután a türelmetlenek Európát is kezükbe kaparintották, itt különösen nagy pusztítást végeztek. Ha a kezükben marad a földrész vezetése, ugyanúgy a mélybe rántanak magukkal minden szerencsétlen élet, mint korábban. A túlzott indoeurópai hatalomösszpontosítás egyik ismérve, hogy előbb-utóbb keres magának ellenséget, mint a rómaiak is. Először belül, amit a bevált módszerek szerint szentnek nevezett inkvizícióval torol meg, azután külsőt is. Az ok közömbös, bármi lehet, hisz ezzel csak az egységet kell szemléltetni. A mai Európa a jelek szerint belső ellenségét már megtalálta Ausztria képében. Különös mindez, mert amúgy Ausztria rendes országnak látszik: nem voltak kommunisták, a Habsburg uralom európaiaknak jobbára a pompát, csillogást közvetíti, nincsenek elrettentő hagyományaik, vendégszeretők is, könnyen kerültek be a közösségbe. Épeszű emberek mindenesetre így vélekedhetnek Ausztriáról. Ehhez képest mire számíthatnak a kelet-európaiak "gyanús" hordalékoktól sem mentes történelmeikkel, tisztázatlan, rájuk hagyott vegyes hagyatékukkal? Már a felvétel másnapján céltáblává válnak? Ez a lendületes Európa nem sokkal ezután rövidesen megtalálja majd külső ellenségét is. Mindezek miatt az egyesült Európa nem megbízható sötét politikai tényező, ezért vele szemben eszerint kell majd eljárni.² Európa a külső ellenséget várhatóan valahol Kelet-Európában azonosítja majd pillanatnyi politikai érdekei alapján, nyilván a gyanúsak körében igyekeznek majd szent inkvizíciót bemutatni, az erősek a gyengéken példát statuálni. Elfelejtik eközben, hogy a mai EU tagjai mind részesei voltak a Világ kifosztásának gyarmatosítóként, rablóként, emiatt nemcsak ötszáz év történelmi előnyük van, de az az anyagi előny is, amennyit ötszáz év alatt rabolni tudtak. De hát ez ugyanaz, mint ami össz-Európa birodalmi törekvéseinek új formája lesz. Új abból a szempontból, hogy az első körben még nem lőnek, csak gazdaságilag igyekeznek megszarolni a jövevényeket, majd felvásárolni őket utolsó fillérjükig. Ma még nem tudhatjuk, hogy mi magyarok beleesünk-e a törésvonalba. Úgy tűnik, ma még szerencse dolga lesz, hogy

¹ Magyar Nemzet. 2000. július 8. 21. o.

² A bizonytalan politikai széljárás a tagokat saját védelmi rendszerek kiépítésére ösztönzi majd, hisz az osztrák példa alapján bárki bármikor ellenséggé változhat, ha a politikai helyzet úgy fordul. Ezek után kérdéses, mik lesznek az egyesülési folyamat új ismérvei, ha mégis mindenki mindenkitől fél?

elkerülhetjük-e a drámai helyzetet. Ha kívül maradunk, jók az esélyeink. Meneküljön hát még idejében, ki merre lát.

Kiderült az is, hogy az indoeurópaiak utolsó nagy birodalmuk eszmei romjaiba, maradványaiba elemi erővel kapaszkodnak még ma is. Miután nem maradt már Európában szinte senki, aki elképesztő méretű tévedésükkel őket szembeállítsa, egyre inkább meggyőződéssel vallották ősi származásukat, ősi nyelvüket, ősi hazájukat. E hangzatos, és jól eladható meséjüket a múlt század közepétől egy emberként cáfolhatatlan igazságként hiszik. A mai, eddig egyesült Európának tagja az összes, valaha világbirodalmakat létrehozó hódító európai állam. Ezek az utolsó 500 évben sokszorosan kifosztották már a világot és mérhetetlenül meggazdagodtak. Hogy mégsem élnek annyival jobban, amennyit raboltak, az ehhez való felelősöket maguk közt kellene megkeressék.

Kiderült az is, hogy a majdnem teljesen egységesnek hitt modern és győzedelmes IndoEurópa, e hamis ábrándok megvalósítójaként készül egy újabb hamiselvű Európai csúcshatalom létrehozására.

Kiderült az is, hogy a globalizációnak hatásos ellenszere van. Ez a nem zsarolható független egyén, aki nincsen eladósodva, nem függ "jótevőtől" és nem szorul rá másokra, és ősei szellemének tiszteletével él. Ez az önálló falu és város, - a nem zsarolható összetartó természetes emberi szerveződés, - amely hosszú évezredekig megvolt pénz nélkül hagyományos munkamegosztása révén. Ez a meg nem téveszthető szellem, a hagyományaival felvértezett egyén, a tudását, szokásait tudatosan és gondosan ápoló közösség. Ez a közösség nem szereti az eladósodást sem. Ezek a globalizátorokat határaiton kívül tartók közösségei. Az indoeurópaiság mostani felszámolásával a globalizátorok ideológia nélkül maradtak. Csak az erőszakos hódítás – divatos szóval a "kőkemény nyomulás" - birodalmi eszméje maradt körülöttük. Kérdés, hogy most már hajlandók vagyunk-e észrevenni, hogy a király meztelen?

Kiderült az is, hogy a világhódító és dúsgazdag Európai közösség tagjai igen nehezen tűrik, ha valaki úgymond felzárkózik melléjük a saját erejéből. A rendetlen Írország az elmúlt tíz évben saját erejéből bátorkodott úgy meggazdagodni, hogy a volt európai rabszolgatartókat is lepálta, emiatt súlyos szidalmakat kapott. A jó isten legyen irgalmas hozzánk, bugyuta keletiekhez, ha egyszer netán vennénk magunknak a bátorságot, hogy felzárkózzunk a kiválasztottakhoz. Igaz, hogy minden mai nyomorgatásunknak ez a célja, de mégis. Hogy veszi az ki magát, hogy ezek a piszkos keletiek is annyit tudhatnak, mint a felkent gazdagok?

Kiderült az is, hogy a magyarság számára, amely a ragozó nyelvűek legépebben fennmaradt népe, a hamis tudatú Európai Közösséghez kívánt csatlakozása életveszélyes kaland, amely igen könnyen a nemzet gyors felszámolásával végződhet. Emiatt semmilyen ár sem túl nagy annak érdekében, hogy Magyarország kívül maradjon az egyformásított Európához csatlakozás csapdáján. A mai Magyarország csak azok szemében zarolható az európai mesével, akik hisznek is az európai globalizátorok meséiben. A nyugati gátlástalan egyformásítói 1990 után keletről kaptak hatalmas támogatást a bukott trockista forradalmárok beépített ügynökeiktől, akik azt hitték, hogy újabb világforradalmat készíthetnek a világ tönkretételére. Ők azonban csak beépülni és rombolni tudnak megjelenéseik színhelyén, mert ehhez értenek csak, építeni még nem látta őket senki. Tipikus élősködők, mert építők nélkül nem találnak maguknak életteret. A globalizátorok ellenében élők közül. Akiknek elég, ha bőségesen találnak ennivalót a hazáiból és nem akarnak mindenáron a fél világnak haszontalan árukat termelni, azoknak nem veszélyes a lebontók megjelenése. Ennél sokkal fontosabb azonban, hogy a szellemekkel jól felszerelt népet semmilyen globalizátor sem tudja megszarolni. Az egyformásítók csak a testiség szintjére lebutított népeken tudnak uralkodni, a gerincüket jól tartókkal szemben tehetetlenek. Ez ott kezdődik, hogy aki nem kér kölcsön tőlük – sem az egyén, sem az állam, - nem butult el mégsem az agyinosásban, az nem kerül a hálójukba. Aki nem rohan a bevásárlóközpontokba pénzét elverni, az sem. Lehet, hogy nem gazdagszunk meg, mint talán mások, de azonosak maradunk önmagunkkal. Ebben a játszmában ez a tét, nem kevesebb. Lelkesítő példaként tekinthetjük nemcsak erdélyi, felvidéki, torontáli, baranyai, őrségi és burgenlandi véreinket, de a Kárpát-medencén kívül élő csángó, sőt moldáviai magyar-csángó református közsegeinket is magunk előtt tekintve – akik évszázadok óta valóban kisebbségben, de töretlen ősi szellemüktől vezetve élnek - buzgóságra okot adó példájukon magunk is megerősödhetünk lelkieken. Ha példájukon valóban megerősödünk, azt vissza kell nekik adjuk és éppen arról kellene meggyőzzük csángó testvéreinket, hogy ők bizony nem beszélnek anyanyelvüket hibásan – ahogy ők mondják, hanem inkább mi. Sőt, ők beszélnek csak igazán szépen őseink nyelvét. Emiatt tőlük kellene tanuljunk mindannyiunknak és nem fordítva.

Kiderült az is, hogy életben maradásunk záloga az, ha szétörjük a hamis tudatúak képzelte világát, rájuk bizonyítjuk nem felsőbbrendű közönséges voltukat, és visszatereljük a történelem menetét valós tényekhez és valós eszmékhez köthető környezetbe. Nem kevésbé fontos az, hogy a ránk erőltetett hazug történelemmel egyszer s mindenkorra leszámoljunk, rámutatva a ferdítések gyökereire. Legalább ilyen feladat ragozó nyelvű rokonaink felkutatása, a velük való lelki egyesülés véghezvitele.

Kiderült az is, hogy hazai ortodoxainknak a valósággal szembeni szövetkezése különösen nagy károkat okozott a magyarság történelmi tudatában és a rólunk terjesztett jött-ment elméletek felépítésében. Ezért nem érdemlik meg, hogy tudósok nevezzük őket, legfeljebb az elvetélt indoeurópai téveszmék kiszolgálóinak.

Különösen kiderült pedig, hogy a fűlés és kiteljesedés a magyarság számára ősei műveltségének mindenek előtt való művelése, a fiatal nemzedékek minden ésszerű határt elérő erősítése e tudásban, hitben, gondolkodásban és ősei hagyományaiban. Most jön el az ideje annak is, hogy az utánjövő népek számára ábrándokban fogant világuk helyett újra ugyanazt kínáljuk, amelyet eddig maguktól csak félig tudtak ellesni: időtálló vezérlő gondolatokat, szerves műveltséget, amely kihúzza őket a saját maguk létrehozta szövevényből.

Leginkább mégis az derült ki, hogy a ragozó nyelvű ősnép leszármazottainak időtlen történelme egyetlen összefüggő egészet alkot. Annak minden részlete a miénk is. A szeletaiak, őskárpátiak (gravettiek), alföldi és dunántúli vonaldíszesek, péceliek, andronovóiak, erdélyiek, kelták, sumérok, urartuiak, hurrik, hetiták, egyiptomiak, hykszoszok, kelták, szkíták, pártosok, urnamezősök, kurgánosok, etruszok, hunok, heftaliták, szakák, csángók, avarok, szabirok, onogurok, griffesek, indások, besenyők, kunok és úzok, minden együtt magyarok lélekben és testben egy és ugyanazok, mi magunk, őseink és leszármazottaink, elődeink és utódaink, egy hatalmas nép fiai. Ezek vagyunk. A világtörténet meghatározó népei, akik nevet és nyelvet adtak mindennek és mindeneknek. Emiatt legelső sorban magyarnak kell lenniünk ma is és a jövőben is, mert ők mind mi is vagyunk. Benniünk élnek tovább eszméik, szellemük.

Ez a dolgunk, mert mi vagyunk a kovász, és ha az egyformásítók határtalan gyökértelessé tévő igyekezetét látjuk manapság, jó időre munkát ad a magyarságnak. A vajdasági szerbek, a kárpátaljai ruszinok gyermekeiket magyar iskolákba íratják, miközben a nemzet pusztulásának híreit olvashatjuk a kishitűektől. Ők, amott túl, jobban értenék a magyar jövőt, mint mi magunk? Nem véletlenül írtam korábban le azt, hogy a magyarok a világörökség részének tekintendők. Az egész világnak vigyáznia kell e népre, mert a szellem népe vagyunk. Kapcsolat Mária Országával. Ez a kovász nem dagad, amíg a hiénák belülről rágják. Akkor sem dagad, ha Trianon szégyenét nem takarítja ki magából a világ, a kitervelő, végrehajtó és érdem nélkül élvező felelősök. Ameddig mindazon államok, amelyek Európa legártatlanabb népét Krisztus helyett újra keresztre feszítették, - testéből a sakálóknak juttatva részeket – nem állítják vissza a Szűzanya Országát, nem lesz Új Európa. A büszke nyertesekről nyolcvan év alatt bőven kiderült, hogy csak rablók. Sokkal többet, kétszer annyit kaptak végül, amennyiben valaha is reménykedhettek. Emiatt lelkiismeretük nem tiszta és éjszakánként arra riadnak fel zavaros álmaikból, hogy reggelre végre visszaveszi tőlük eredeti tulajdonosa jogtalan jussukat. E bizonytalanság számukra is nyolcvan éve folytatódik, ezért nem lehettek gazdái sohasem a galádsággal rabolt országnak. Az elcsatolt területek lepusztítva, lelakva, kifosztva, megmérgezve, átkeresztelve, mások ősi földjének hazudva, szellemileg szétrombolva állnak a győztes összeesküvők dicséretére. Beolvasztott magyar millióink a szellemi pusztulásban, a későn érkezők terrorja alatt tengődnek, miközben az összes környező országban sportot űznek a magyarok utálatából – bár ez csak saját mocskos lelkiismeretük felénk áradó visszatükröződése. Ezért visszakérjük tőlük az utóállamok beolvasztott magyar millióit a magyar nemzet számára, amelyből elrabolták és kisajátították őket. Újra csak székelőföldi tanárember ismerősöm mondata cseng a fülemben: lenne minden magyar családban öt gyerek, semmiért sem kellene könnyörögnünk. Sem egyetemért, sem másért.

Végezetül elmondhatom, hogy a magyar ókor történetének felvázolásával a valós történelem helyreállítása a célom. Nem áll szándékomban a mai Európát egy kétezer éves kelta-magyar holokauszt lelkifurdalásával megajándékozni, bár épülésükre szolgálna végre álmaik helyett valódi énjükkel szembesíteni őket. Egy nyolcvan évvel viszont igen, de azzal a legteljesebb mértékben, szenvedjék ki magukból végre ők nyolcvan év hazugságát, egy ártatlan nép legyilkolásának terhét. Igazából egyetlen dolgot szeretnék csak, visszahozni a földre e földrész ma is légben szárnyaló hamis történelmen felnevelt indoeurópai lakóit, és a megfogható valóságba helyezni Európa életét. Ebbe rengeteg minden belefér: a tévedésekkel való leszámolás képessége, leszámolás a felsőbbrendűek világával és nem utolsósorban visszakérjük korábban beolvasztott magyar nemzetiségű polgáraink millióit utódaikkal egyetemben. Azt kívánom Európának, hogy polgárai újra váljanak egész emberré úgy, ahogy azt mi értjük a valós történelemből következően.

“Isten áldd meg a magyart!”

2001. július

